

tje echt boos. „Knor, knor, maak dat je weg komt, jij hebt niet eens zo'n mooi-e krul in je staart: Knor, knor.” „Oe-woef.”

Wat een la-waai daar op dat plek-je. De vo-gel-tjes vlie-gen ver-schrikt weg uit de bo-men: „Tjiep, tjiep, wat een le-ven-ma-kers.”

Maar weet je wie dat la-waai ook hoort? De boer! En hij loopt gauw weg van de boer-de-rij.

Wie ko-men daar aan van de an-de-re kant? Ook al op het la-waai af? De va-der en moe-der van Jan-tje. En daar ko-men ze al-le-maal te-ge-lijk aan. De boer pakt het big-ge-tje bij z'n lan-ge flap-o-ren en zegt: „Vort, te-rug naar de boer-de-rij!”

En moe-der neemt Jan-tje in haar ar-men en geeft hem een zoen-tje en va-der neemt Ted-dy bij z'n hals-band en zegt: „Jij bent een flin-ke hond, jij hebt Jan-tje ge-von-den!”

En Jan-tje? Hij is toch wel een bee-tje ge-schrok-ken en hij denkt: „Ik loop nooit meer al-leen weg.”

ZOEKPLAATJE

WAAR IS DE RUITER?

PAASLIED

1. In den vroe-gen morgen - stond heeft Gods woord zijn

Si - o - me - ten Red-ding uit d'el - land ver - kond,

Waar hun tra-nen o - ver - vlie - ten 't Word be-loofd en

zo vol - daan! On-ze Heer is op-ge - staan!

Vrijgekochten uit de dood!
Staakt uw schreien, wilt niet zorgen!
Ziet naar Hem uit in uw nood
Als de wachters naar de morgen!
't Licht moog' op- en ondergaan,
Maar de Heer is opgestaan!

Eens zal aller oog Hem zien,
Alle zondaars, alle volken!
Alle knie Hem hulde biën,
Als Hij weerkomt op de wolken!
Beeft, verharden, schouwt het aan,
Ja, de Heer is opgestaan!

O, die dag van heil en loon!
Dag van jubel, dag van glorie!
Als d' in God ontslapen doën
Zullen opstaan in victorie!
't Eeuwig licht is opgegaan,
Onze Heer is opgestaan!

O, die dag, de dag van loon!
O, die dag, de dag der wraken!
Als de Rechter op de troon.
Van de volle toorn zal blaken!
't Rijk der zonde moet vergaan,
't Lam van God is opgestaan!

Ja, de Heer is opgestaan!
Gods bazuinen zullen klinken!
D' eerste dingen zijn vergaan,
Nieuwe heem'len zullen blinken,
Nieuwe tijden vangen aan:
God is scheppend opgestaan!

Mr. I. DA COSTA

Uit: „Stemmen des Heils”, door J. Douma.
Uitgave: W. D. Meinema, Delft.

J. L. F. DE LIEFDE

OM HET WITTE KONIJN

(III.)

En meteen renden ze weg, om het huis heen tot achter de stal. Bauke voorop en Doortje hem achterna.

Bauke wist alles. Oom had voor de konijnen niet van die gewone houten hokken. Neen, tegen de stalmuur aan was een stuk grond afgerasterd en daar mochten de konijnen vrij rondspringen. In 't midden was een grote berg aarde, waarin ze graven konden naar hartelust. Ze maakten er hele gangen in en diepe hopen om in de middag in weg te schuilen tegen de zonnebrand. In de zandberg was het lekker koel.

Onder 't draven had Doortje 't al gezien — door het gaas heen. Daar sprong iets... wits.

„O, een wit...! ook een wit...” juichte ze. Haar hart bonsde... van het harde lopen, maar ook van blijdschap. Ja, een wit. Er was... een wit voor hen. Ze trilde van opwinding en trappelde van plezier.

„O... Bauke, zie je 't wel? Met rode oogjes.”

Ze liet het oor van 't mandje glijpen en holde Bauke voorbij om er het eerst te zijn.

Haar ogen waren niet van 't mooie blanke diertje af. 't Was of ze het grijpen wilde met haar blik.

Maar... dat kon niet.

Bauke had natuurlijk de eerste keus. Dat sprak van zelf 't Was al zo mooi, dat Bauke er ook een voor haar had gevraagd en... gekregen.

Door de ren huppelde nog een konijntje. 't Was maar een klein diertje, een grijs. Maar o, wat was het vreemd getekend. Eigenlijk heel raar! Op de ene helft van zijn kopje had het een zwarte vlek, waar zijn oog middenin zat. Daardoor leek 't precies of hij een scheef gezicht tegen je trok. En op zijn achterlijf zat nog zo'n dwaze bruine vlek. Ook aan een kant.

Mooi was het zeker niet. Eigenlijk was het een potsierlijk mormeltje.

Doortje stond vlakbij 't witte en lokte met haar wortel door het gaas heengestoken. „Kom maar. Kom maar toch. Ik zal je geen kwaad doen, Truke... Truke... kom maar bij me, kom maar gerust.”

Maar Witje keek met argwaan naar het mooie, ronde lokaas en... bleef ver af.

Zijn prachtige blanke vacht blonk in de zon.

„Wat een mooie rug heeft hij,” zei Doortje en lokte nog eens.

Ze hurkte neer en hield hem de wortel voor. Precies op de hoogte van zijn snoetje en zonder één enkel beweging te maken, want, dat zou hem doen schrikken.

Bauke keek er naar. Zou 't lukken? 't Konijnenkopje was niet ver van die lekkere wortel af.

't Leek wel vreemd, een wortel achter het gaas en een klein meisje op de grond. Maar... zo'n wortel, was heel lekker, dat wist hij wel. Zo sappig

Kom maar bij me. Hier is wat lekkers voor je.

en bros om van te knabbelen. Zou hij het maar wagen...?”

Huup! Huup! Daar kwam hij aan.

„O, kijk eens,” fluisterde Doortje. „Hij komt al. Hij doet het. Hij durft...”

„Kom maar gerust, hoor Witje. Kom maar bij me. Hier is wat lekkers voor je.” En ze duwde de wortel zo ver als ze kon door de mazen van het gaas heen.

Witje beet de punt er af. 't Neusje wipte druk op en neer, want het hapje smaakte best.

Toen ging Bauke naar het kleine grijze diertje, dat stilletjes in de ren zat.

„Jij krijgt ook wat, hoor! Al ben je niet mooi. Hier zo, kom maar.”

Hip... Hip... Hip...! Onmiddellijk kwam het aangehuppeld op de wortel af. En beet er aan.

„O, kijk 's hij komt dadelijk al. Hij is helemaal niet bang voor me.”

„Nee, wat is die mak. Leuk hè?”

En opeens kwam de gedachte op bij Doortje: Als Bauke eens die grijze koos... Dan... O, wat zou dat heerlijk wezen! Dan kon zij het witte konijn krijgen. O... O... als dat eens gebeurde...

Haar hartje begon wild te kloppen en haar wangen brandden, zó heet waren ze. 't Leek bijna of er maar één konijntje was... het witte met de rode oogjes.

Bauke voerde het grijze. Dat was ook wel lief, maar toch lang... lang niet zo mooi als het hare... Ze schrok van haar eigen gedachte, och nee, „het hare” was het niet. Hoe kwam ze er bij? Ze bedoelde wat zij zou uitkiezen van de twee als ze mocht. Zou ze aan Bauke vragen, welke hij 't liefste had? Dan wist ze het.

Maar... nee, o nee, als hij eens antwoordde: „Het witte.” Dan... dan was de kans verkeken. Dan wist ze, dat het misliep voor haar.

Maar toch... ze moest het weten. Ze kon niet langer wachten.

„Welke kies jij van de twee?” vroeg ze, maar ze schrok van haar eigen vraag.

„Je weet niet eens, of we wel mogen kiezen,” zei Bauke. „Misschien geeft oom er ons wel zo een.”